FJALLSKILASAMÞYKKT

fyrir Norður-Múlasýslu og Seyðisfjarðarkaupstað.

I. kafli

Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Hreppar Norður-Múlasýslu og Seyðisfjarðarkaupstaður eru eitt fjallskilaumdæmi. Kaupstaðurinn og hver hreppur innan fjallskilaumdæmisins eru sérstök fjallskiladeild. Héraðsnefnd getur heimilað sameiningu tveggja eða fleiri fjallskiladeilda, óski viðkomandi sveitarstjórnir eftir sameiningu að undangengnu fundarsamþykki meirihluta fjallskilaskyldra aðila í hverri eða hvorri fjallskiladeild, enda hafi verið boðað til fundarins með dagskrá.

2. gr.

Héraðsnefnd hefur á hendi yfirstjórn allra afréttar- og fjallskilamála í fjallskilaumdæminu, en hreppsnefnd eða bæjarstjórn annast stjórn og framkvæmd þeirra í hverri fjallskiladeild.

3. gr.

Oddviti sveitarstjórnar annast stjórn fjallskilamála í sinni fjallskiladeild, en heimilt er sveitarstjórn að fela öðrum það verk. Skal hún þá að afloknum hverjum sveitarstjórnarkosningum kjósa mann, og annan til vara, til þess að hafa á hendi framkvæmd fjallskilamála fjallskiladeildarinnar undir yfirstjórn sveitarstjórnar og nefnist hann fjallskilastjóri.

Þar sem sveitarstjórn kýs fjallskilastjóra, er henni heimilt að kjósa fjallskilanefnd honum til aðstoðar, og starfar hún í fullu umboði sveitarstjórna.

Þar sem fjallskiladeildir hafa verið sameinaðar er sveitarstjórnum skylt að kjósa fjallskilastjóra ásamt fjallskilanefnd á sameiginlegum fundi. Fái tveir eða fleiri jafnmörg atkvæði, skal hlutkesti ráða.

Fjallskilastjóri skal sjálfur, eigi hann þess kost, vera við aðalréttir í hvert skipti sem þar er réttað, stjórna sundurdrætti og ráða þar réttarrúmi öllu. Þó er sveitarstjórn eða fjallskilanefnd heimilt að kjósa sérstaka réttarstjóra á aðalréttir.

Heimilt er sveitarstjórn að fela fjallskilastjóra bókhald allt fjallskilanna vegna og innheimtu á fjallskilagjöldum.

Fjallskilastjóra ber þóknun fyrir störf sín úr hrepps- eða bæjarsjóði.

II. kafli

Um bókhald og fjallskilasjóði.

4. gr.

Í hverri fjallskiladeild ber að halda fjallskilabók, staðfesta af oddvita héraðsnefndar. Í hana skal rita allt það, sem máli skiptir um afréttar- og fjallskilamál í deildinni. Héraðsnefnd semur skrá, að fengnum upplýsingum sveitar- og bæjarstjórnar, yfir allar afréttir og upprekstrarheimalönd innan deildarinnar. Skal þar lýst merkjum þeirra og skýrt tekið fram, hvað eru heimalönd, upprekstrarheimalönd og afréttir. Fram skal tekið hvaða jarðir eiga upprekstur á hverja afrétt og hvert upprekstrarheimaland, og hverjir séu eigendur þessara landssvæða Þá ber að skrá allar breytingar á afréttum og upprekstrar heimalöndum og réttindum yfir þeim.

Eftirrit af skrá þessari ber að senda til oddvita héraðsnefndar. Skal hún þar færð í sérstaka bók, sem afréttarskrá heitir og fylgir skjölum héraðsnefndar. Auk þessa getur héraðsnefnd krafist eftirrits af fjallskilabókum að öðru leyti, eftir því sem hún telur þörf á.

5. gr.

Hver fjallskiladeild færir sérstakt bókhald og skal fjallskilareikningur endurskoðaður á sama hátt og sveitarsjóðsreikningur.

Þegar reisa þarf eða endurbyggja aðalrétt er sveitarsjóði skylt að standa straum af kostnaði við þær framkvæmdir. Einnig ber sveitarsjóði að standa straum af kostnaði við byggingu viðunandi húsa fyrir gangnamenn og hesta, þar sem þeir þurfa að gista, einnig girðingarhólfa fyrir fé.

Til þess að standa straum af öðrum þeim kostnaði er af fjallskilum leiðir, getur sveitarstjórn stofnað sjóð, sem fjallskilasjóður nefnist. Úr honum skal greiða kostnað við viðhald aðalrétta og annarra gangnamannvirkja. Um aukaréttir (undirréttir) fer eftir ákvörðun sveitarstjórna. Kostnað við smölun og leitir, sem sveitarsjóði annars ber að greiða, þóknun til fjallskilastjóra, svo og öll önnur gjöld sem af fjallskilum leiða og ekki hefur verið jafnað niður á fjáreigendur sem dagsverkum, skal greiða úr fjallskilasjóði.

Tekjur sjóðsins eru:

a. Niðurjafnað gjald á allt sauðfé og stóðhross í fjallskiladeildinni.
b. Andvirði óskilafjár.
c. Björgunar- og fundarlaun fyrir fé og hross, sem bjargað er úr ógöngum eða finnast í eftirleitum samkv. 24. gr. fjallskilasamþykktar þessarar og 57. gr. laga um afréttamálefni, fjallskil o.fl.
d. Bætur fyrir gangnarof skv. 44. gr. laga um afréttamálefni, fjallskil o.fl. nr. 6/1986.
e. Tillag úr sveitarsjóði eftir fyrirmælum sveitarstjórnar og 39. gr. laga um afréttamálefni, fjallskil o.fl. nr. 6/1986. Reikningur sjóðsins skal endurskoðaður árlega ásamt sveitarsjóðsreikningum og færður inn í fjallskilabók.

III. kafli

Um afréttir og notkun þeirra.

6. gr.

Land sem fjallskilaframkvæmd tekur til, skiptist í afréttir og heimalönd. Þar sem öræfi (óbyggðir) þurfa hreinsunar við, tekur og fjallskilaframkvæmd til þeirra, eftir því sem þörf krefur og nánar er fyrir mælt í lögum um afréttamálefni, fjallskil o.fl., og samþykkt þessari.

7. gr.

Heimilt er sveitarstjórnum að gangast fyrir því, hverri í sinni fjallskiladeild, að gerð sé sveitarsamþykkt um, að nota megi heimalönd til upprekstrar, enda sé það vilji eigenda. Skal í fjallskilabók skýrt tekið fram, hvar og hver þau lönd séu og tala fjár þess er á þau má reka. Upprekstrarheimalönd ber að skoða sem afréttir, að því er snertir löggöngur að hausti, aðrar en eftirleitir. Samþykktir um upprekstrarheimalönd öðlast því aðeins gildi, að héraðsnefnd samþykki þær.

8. gr.

Um fjölda afréttarpenings sem má reka á hverja afrétt, fer eftir afréttalögum nr. 6 21. mars 1986, III. kafla.

Eigi skal upprekstur leyfður fyrr en vorgróður er nægur að mati sveitarstjórnar, en henni er heimilt að leita álits gróðurverndarnefndar sýslunnar áður en leyfi er veitt.

9. gr.

Upprekstrarrétt á afrétt hrepps eða annars upprekstrarfélags eiga allir búfjáreigendur, sem landafnot hafa í hreppi eða á félagssvæði. Um upprekstrarrétt á afréttarland, sem liggur undir einstaka jörð eða stofnun, fer eftir fornri venju eða samningum.

Enginn má nota afrétt, sem eigi á þar upprekstrarrétt, nema viðkomandi sveitarstjórn eða sveitarstjórnir leyfi, eða landeigandi, ef um einkaeign á afréttarlandi samkvæmt 8. gr. laga nr. 6 21. mars 1986 er að ræða.

Um afréttargjald til eiganda afréttarlands fer eftir samningi eða, ef samkomulag næst ekki, eftir ákvörðun viðkomandi sveitarstjórnar. Þó getur sá aðili, sem eigi vill una ákvörðun sveitarstjórnar, krafist mats dómkvaddra manna um gjaldhæð. Ákvörðun um afréttargjald, hvort heldur ákveðin er með samningi eða eftir mati, gildir aldrei fyrir lengri tíma en 6 ár í senn.

IV. kafli

Um vorsmölun og rekstur til afrétta.

10. gr.

Sveitarstjórnum er heimilt að ákveða eina vorsmölun.

Eftir að fé hefur verið sleppt að vori og allt til fyrstu gangna, má enginn smala afréttir eða upprekstrarheimalönd, né valda búpeningi sem þar gengur neinu ónæði, nema með leyfi viðkomandi sveitarstjórnar.

11. gr.

Rétt er að sauðfé sé rekið á afrétt eða upprekstarheimalönd eftir því sem við verður komið. Heimilt er þó að hafa fé í eyjum og sauðheldum girðingum yfir sumarið. Geti fjáreigandi ekki fengið upprekstarleyfi, ber honum að leita aðstoðar sveitarstjórnar.

12. gr.

Innansveitarmenn skulu sitja fyrir utansveitarmönnum um upprekstur á afrétti og sýslubúar fyrir utansýslubúum.

V. kafli

Um fjallskil að hausti.

13. gr.

Haustgöngur skulu hefjast svo fljótt í september sem þurfa þykir. Þó skal ekki hefja göngur í neinni fjallskiladeild fyrr en haft hefur verið samráð við aðliggjandi fjallskiladeildir, svo að samsmölun geti farið fram. Þá skal fyrsta lögrétt aldrei vera seinna en 22. september og ber að haga gangnadögum í samræmi við það. Ganga skal afréttir og upprekstrarheimalönd að minnsta kosti tvisvar á haustri hverju. Tilkynna ber sveitarstjórnum eða fjallskilastjórnum hreppa þeirra, sem fjárvon eiga í réttum hreppsins, hvenær gengið verður. Þá skal og smala heimalönd öll. Meta má smölun heimalanda sem fjallskil að einhverju leyti. Skal þá víðátta landsins höfð til hliðsjónar.

14. gr.

Eigi síðar en viku fyrir göngur skal sveitarstjórn eða fjallskilastjórn raða gangnadagsverkum og öðrum áætluðum fjallskilakostnaði niður á fjáreigendur í fjallskiladeildinni og aðra þá er nota þar upprekstarland á því ári. Raða skal dagsverkum niður eftir fjártölu. Leggja skal jafnmargar kindur í dagsverk hjá öllum fjáreigendum hvort sem þeir eiga margt eða fátt. Þá er sveitarstjórn eða fjallskilastjórn heimilt að skipa þá bændur í göngur sem fjárlausir eru vegna fjárskipta. Skal þá tekið mið af bótaskyldri fjártölu. Hver bóndi, hvaða búskap sem hann stundar, er skyldur að smala heimaland sitt á hausti samhliða leitum, þegar sveitarstjórn eða fjallskilastjórn mælir fyrir. Sama gildir um eigendur eyðijarða eða umráðamenn þeirra, þó þeir eigi þar ekki fjár von.

Heimilt er sveitarstjórn eða fjallskilastjórn einnig að leggja á fjárlausa bændur og eyðibýlaeigendur önnur fjallskil. Heimilt er að leggja hluta fjallskilakostnaðar á landverð jarða að frádregnu verði ræktaðs lands og hlunninda.

Þá skal og tilnefna réttarstjóra við aukaréttir, sundurdráttarmenn í réttir innan hrepps og utan og gangnaforingja fyrir gangnasvæði fjallskiladeildarinnar. Enginn getur skorast undan að vera gangnaforingi, nema hann sé til þess ófær sakir elli eða heilsuleysis.

15. gr.

Sá sem rekur fé á utansveitarafrétt, tilkynni það sveitarstjórn fyrir 15. júlí ár hvert. Vanræki hann þetta, getur sveitarstjórn gert honum full fjárskil heima í sveitinni fyrir allt sitt fé. Sama gildir um þá menn, er rétt hafa til að taka utansveitarfé í afréttarland sitt, enda séu þeir skyldir að tilgreina tölu fjárins og annast öll skil á því.

16. gr.

Nú verður ágangur fjár frá einu sveitarfélagi í annað, eða frá einu fjallskilaumdæmi í annað, og getur þá sá er fyrir verulegum ágangi verður, krafið hinn aðilann um gjald fyrir eða að hann sendi menn í göngur. Skulu viðkomandi sveitarstjórnir eða fjallskilastjórnir gera um þetta skriflegan samning til þriggja ára í senn og endurskoðast hann þá ef annar aðili óskar eftir. Náist ekki samkomulag, skal héraðsnefnd úrskurða kröfu sveitarstjórnar um gangnamenn, sem byggjast verður á tölu þess fjár sem kemur fyrir í fjallskilaumdæminu næsta haust á undan, að frádregnu því fé sem kemur fyrir í hinu fjallskilaumdæminu.

17. gr.

Hver fjáreigandi er skyldur til að gera þau fjallskil, sem sveitarstjórn eða fjallskilastjórn leggur á hann, og eru í samræmi við fjallskil þau, sem öðrum sveitarbúum er gert að leysa af hendi. Bágstöddum einyrkjum má veita undanþágu frá fjallskilum, að einhverju eða öllu leyti, einnig þeim, sem hafa fé sitt í eyjum eða sauðheldum girðingum sumarlangt, samkvæmt 11. gr.

18. gr.

Sveitarstjórnir eða fjallskilastjórnir skipa fjallskiladeildum í gangnasvæði og ákveða hvernig göngum skuli hagað og hvað gangnamenn séu margir í hverjum göngum. Skal skrá það í fjallskilabók.

19. gr.

Gangnaforingjar skulu vera sjálfir í göngum, nema gild forföll hindri, ber þeim þá að setja fullgilda menn í staðinn. Gangnaforingi sker úr um það, hverjir séu fullgildir gangnamenn. Óhlýðnist gangnamaður gangnaforingja eða sýni hirðuleysi, telst það sem gangnarof og varðar sömu viðurlögum og vanræksla á að inna af hendi fjallskil. Gangnaforingjum ber skylda til að tilkynna fjallskilastjóra um gangnarof. Sá sem mætir ekki í göngur, á þeim stað og tíma, þar sem hann hefur verið skipaður, og tilkynnir gangnaforingja ekki forföll, svo unnt sé að fá mann í hans stað, skal greiða fyrir gangnarof sem svarar einu og hálfu gangnadagsverki, eins og það er metið á hverjum tíma, eftir ákvörðun sveitarstjórnar.

20. gr.

Gangnaforingjar skulu sjá um, að fjallsöfn séu rekin tafarlaust til rétta. Telst það gangnarof, ef gangnamaður yfirgefur safnið fyrr en í rétt er rekið, þó að smölun sé lokið. Óheimilt er að reka fjallsöfn til sundurdráttar í heimaréttum í fyrstu og annarri göngu.

21. gr.

Ef grunur leikur á, að fé sé enn á afréttum eftir að löggöngum lýkur, skal fjallskilastjóri sjá um, að eftir því sé leitað svo fljótt sem kostur er.

Smölunarkostnaður skal greiddur úr fjallskilasjóði eða sveitarsjóði viðkomandi sveitarfélags.

Ef óaðkomið fé gengur á leitarsvæðum eftir 6. nóvember, er hverjum sem er heimilt að ná fénu gegn fundarlaunum, sem nema 40% af skattmati fjárins til eignar.

Sveitarsjóður eða fjallskilasjóður þess hrepps, sem féð fannst í, skal greiða fundarlaunin, en hann á endurkröfurétt á helmingi upphæðarinnar hjá eigendum fjárins.

22. gr.

Nú liggja öræfi, þar sem fjárvon kann að vera, að afréttum eða öðrum sumargöngulöndum, og skal þá héraðsnefnd hlutast til um, að þau séu leituð að minnsta kosti einu sinni á hausti. Fé sem finnst í öræfaleitum má sveitarstjórn láta lóga.

23. gr.

Sveitarstjórn eða fjallskilastjórn skal sjá um, að eftir réttir á haustum séu öll heimalönd rækilega smöluð samtímis, svo oft sem þurfa þykir, og að afbæjarfé komist til réttra eigenda.

Skyldur er hver bóndi, eða umráðamaður jarða, að hirða kindur sem finnast í heimalandi hans eftir að fjallskilum er lokið. Sé það innansveitarfé ber honum að tilkynna eigendum það. Annars skal tilkynna sveitarstjórn eða fjallskilastjóra. Kostnað við tilkynningu og geymslu fjárins ber eigendum þess að greiða.

24. gr.

Nú verður fjár vart í ógöngum, og er þeim þá skylt, er sér, að tilkynna það oddvita viðkomandi sveitarfélags eða fjallskilastjóra. Skal hann þá leitast við að fá færa menn til að bjarga fénu, ef fært þykir. Sé björgun óframkvæmanleg eða of hættuleg að dómi björgunarmanna eða aðstæður það örðugar, að tvöfalt verð fjárins hrökkvi ekki fyrir björgunarkostnaði, er skylt að skjóta féð, sé það unnt. Takist björgun kinda úr slíkum ógöngum, greiðir eigandi kindar hálft verð hennar fyrir björgun, en sveitarsjóður, þar sem eigandi er heimilisfastur, hinn hluta kostnaðar. Náist kind eða kindur hins vegar ekki lifandi, skal (héraðssjóður) sýslusjóður bera kostnað vegna tilraunarinnar, enda samþykki oddviti héraðsnefndar reikninga.

VI. kafli
Um réttir og réttahald.

25. gr.

Sveitarstjórn ber að sjá um, að til sé á hverjum réttarstað hæfilega stór fjárrétt og nægilegt dilkrými við hverja rétt, svo og að réttinni sé vel við haldið.

Réttir í fjallskiladeildum skulu vera:

Í Skeggjastaðahreppi	Aðalréttir 2:	Miðfjarðarrétt
		Bakkarétt
Í Vopnafjarðarhreppi	Aðalrétt:	Fellsrétt
Í Hlíðarhreppi	Aðalréttir 2:	Hallgeirsstaðarétt
		Ketilsstaðarétt
Í Jökuldalshreppi	Aðalréttir 4:	Aðalbólsrétt
		Klausturselsrétt
		Múlarétt
		Hnefilsdalsrétt
Í Fljótsdalshreppi	Aðalréttir 2:	Melarétt
		Múlarétt

Í Fellahreppi	Aðalrétt:	Ormarsstaðarétt
Í Tunguhreppi	Aðalréttir 2:	Hallfreðarstaðarétt
		Heiðarselsrétt
Í Hjaltastaðarhreppi	Aðalrétt:	Kóreksstaðarétt
Í Borgarfjarðarhreppi	Aðalrétt:	Brandsbalarétt
Í Seyðisfjarðarhreppi	Aðalréttir 2:	Hánefsstaðarétt
		Dvergasteinsrétt
Í Seyðisfjarðarkaupstað	Aðalrétt:	Á Fjarðaröldu eða í Haga.

Tilfærsla á rétt, bygging nýrrar, svo og niðurfelling réttar, skal skráð í fjallskilabók, svo og allar aukaréttir.

26. gr.

Hver aukarétt heyrir undir aðalrétt sömu fjallskiladeildar. Úrtíningsfé úr aukaréttum skal rekið eða flutt til aðalréttar af mönnum, sem sveitarstjórn eða fjallskilastjórn hefur til þess kvatt. Enginn má reka fé frá aðalrétt fyrr en úrtíningur hefur verið að fullu sundur dreginn, nema fjallskilastjóri eða réttarstjóri leyfi.

27. gr.

Sundurdráttur í aðalrétt skal hafinn svo snemma dags sem unnt er, eftir ákvörðun fjallskilastjóra eða réttarstjóra, og er hverjum fjáreiganda skylt að vinna að sundurdrætti og hirða fé sitt úr réttinni srax og drætti er lokið. Enginn má láta fé í aðalrétt eða aukarétt nema láta réttarstjóra eða fjallskilastjóra og/eða umsjónarmann aukarétta vita. Fjallskilastjóri, réttarstjóri og umsjónarmenn aukarétta skulu sjá um að fjáreigendur taki fé sitt úr réttum svo fljótt sem kostur er. Skylt er fjallskilastjóra eða réttarstjóra að sjá svo um, að ávallt sé til dilkur fyrir sjúkt fé við hverja rétt.

Draga skal eftir markaskrám eftir því sem þörf krefur. Hreppstjóri tilnefnir tvo marklýsingamenn, sem skera úr um vafamörk. Verði marklýsingamenn ósammála, sker hreppstjóri úr. Með ómerkinga og annan óskilapening skal farið samkvæmt VIII. kafla laga nr. 6 21. mars 1986 um afréttamálefni, fjallskil o.fl.

VII. kafli

Um meðferð ómerkinga og óskilafjár.

28. gr.

Hver sá, sem fjallskil innir af höndum, hvort heldur við smölun afrétta eða heimalanda, skal leitast við að handsama, svo fljótt sem verða má, ómerkinga, sem vart kann að verða og auðkenna þá, ef þeir fylgja móður.

Nú koma ómerkingar eða annað óskilafé til réttar, og skal þá draga það í sérstakan dilk, þar sem menn eiga kost á að leiða mæður til ómerkinga og sanna eignarrétt sinn á öðru óskilafé.

29. gr.

Ómerkingum og óskilafé, sem kemur fyrir í skilaréttum og ekki finnast eigendur að, skal þegar lógað í sláturhúsi, og sér hreppstjóri um að svo sé gert. Áður en slíku fé er lógað, skal skrifa nákvæma lýsingu á því, þar sem getið sé marks og annarra einkenna, er eigendur gætu helgað sér það eftir.

Óskilafé sem fram kemur eftir réttir og ekki finnast eigendur að, eða ekki kemst til eigenda vegna fjarlægðar, skal farið með á sama hátt.

Andvirði alls óskilafjár, sem fargað er, skal lagt inn á reikning, þannig að reiða megi út verð hverrar kindar, ef eigandi finnst.

Annan óskilapening, svo sem hross og nautgripi, skal hreppstjóri selja á opinberu uppboði með 12 vikna innlausnarfresti.

30. gr.

Fyrir árslok skulu hreppstjórar birta í Lögbirtingablaði tilkynningu um förgun óskilafjár, hver í sínum hreppi, eða um sölu, ef um óskilahross eða nautgripi er að ræða. Skal í tilkynningu greint mark og auðkenni hverrar skepnu, eftir því sem kostur er, og skorað á rétta eigendur að gefa sig fram og sanna rétt sinn innnan tiltekins tíma.

31. gr.

Af sláturverði ómerkinga og annars óskilafjár og andvirði seldra hrossa og nautgripa greiðist áfallinn kostnaður. Eftirstöðvar andvirðis greiðast eiganda, ef hann sannar eignarrétt sinn innan tiltekins tíma, ella í fjallskilasjóð eða sjóði þeirra fjallskiladeilda, þar sem óskilapeningurinn kom fyrir.

VIII. kafli

Um markaskrá.

32. gr.

Markaskrá skal vera í þremur köflum:

1. kafli: Eyrnamörk i töluröð eftir stafrófi. Brennimörk eyrnamarkseigenda séu prentuð aftan við eyrnamarkið. Þar afturundan í sömu línu komi nafn markeiganda, heimili, bæjarnúmer, sýslu- eða kaupstaðartákn og hreppsnúmer. Kaupstaðir skulu merktir með fyrsta staf í nafni.
2. kafli: Brennimörk eftir stafrófsröð, og nöfn markeigenda aftan við.
3. kafli: Mannanafnaskrá eftir stafrófsröð með heimilisfangi, hreppsnúmeri og marknúmeri hvers eins markeiganda við nafn hans.

33. gr.

Hver hreppur skal hafa hreppsnúmer og er hverjum fjáreiganda skylt að merkja með því fullorðið fé sitt. Skal hyrnt fé merkt með brennimerki á vinstra horni, en kollótt fé með plötu í vinstra eyra.

Hreppsnúmer skulu vera eftirfarandi:

Í Skeggjastaðahreppi N–1,
í Vopnafjarðarhreppi N–2,
í Jökuldalshreppi N–3,
í Hlíðarhreppi N–4,
í Tunguhreppi N–5,
í Fellahreppi N–6,
í Fljótsdalshreppi N–7,
í Hjaltastaðahreppi N–8,
í Borgarfjarðarhreppi N–9,
í Seyðisfjarðarhreppi N–11 og
í Seyðisfjarðarkaupstað N–12.

Heimilt er að brennimerkja með bæjarnúmeri, sýslutákni og sveitarfélagsnúmeri.

34. gr.

Um fjármörk og merkingar á búfé fer að öðru leyti eftir IX. kafla laga nr. 6 21. mars 1986 um afréttamálefni, fjallskil o.fl. og reglugerð um mörk, markaskrár og takmörkun á sammerkingum búfjár nr. 224 28. apríl 1987.

IX. kafli

Almenn ákvæði.

35. gr.

Héraðsnefnd sker úr öllum ágreiningi sveitar- eða fjallskilastjórna út af fjallskilamálum. Enn fremur geta einstakir menn komið sér saman um að leggja slík mál fyrir héraðsnefnd og úrskurð hennar.

36. gr.

Brot gegn ákvæðum samþykktar þessarar varða sektum og skal fara með mál út af þeim að hætti opinberra mála.

Samþykkt þessi staðfestist hér með samkvæmt 3. gr. laga nr. 6 21. mars 1986 um afréttamálefni, fjallskil o.fl., til þess að öðlast þegar gildi. Jafnframt er úr gildi felld fjallskilareglugerð fyrir Norður-Múlasýslu og Seyðisfjarðarkaupstað nr. 229 27. maí 1975.

Landbúnaðarráðuneytið, 12. júlí 1989.

Steingrímur J. Sigfússon.

Jón Höskuldsson.

18. júlí 1989 Nr. 367

AUGLÝSING

um staðfestingu á breytingu á deiliskipulagi iðnaðar- og þjónustusvæðis í Molduhrauni í Garðabæ.

Samkvæmt ósk bæjarstjórnar Garðabæjar hefur skipulagsstjórn ríkisins hinn 17. maí 1989, sbr. 3. mgr. 19. gr. skipulagslaga nr. 19/1964, fallist á og staðfest þá breytingu á áður staðfestu deiliskipulagi iðnaðar- og þjónustuhverfis í Molduhrauni í Garðabæ 16. september 1988, að við skilmála dags. 22. mars 1988 verði bætt, að skipulagsnefnd Garðabæjar sé heimilt að fengnum tillögum skipulagsarkitekta að hnika til mörkum lóða, sem enn hefur ekki verið úthlutað á svæðinu.

Félagsmálaráðuneytið, 18. júlí 1989.

F. h. r.

Berglind Ásgeirsdóttir.

Hólmfríður Snæbjörnsdóttir.